Із хатини тії, що в гаю
свої двері в поріг увалила,
туди юність приніс я свою,
де з Губкому, неначе на вилах,
висне шкура мужицька в крові,
червоніючи світлом різниці,
аби гавкали пси у рові
і лящали із поля лисиці. . .
Серед вулиць стрімких, мов граби,
пробігають в панчохах дівчата,
білі ноги, а не голуби
вилітають з-під них на Хрещатик ...
Білі, білі та чисті ступи,
мов лілеї, що випили воду,
де скупалися вранці степи,
як зоря відлітала від Сходу...
Хто ж тоді почепив, мов з гори,
на дрючку з батька репану шкуру
і мовляє, що то прапори
так розмаяла воля з-під муру?
Душогубця не бачить мій зір,
тільки, знаю, в гуртах він вирує,
знаю, там приховався той звір,
бо для кого ж то шкура парує?

Ох, дитинство моє із степів,
ще й з мужицької вилите миски!
Я вже знаю, чого і синів
українці не люблять з колиски;
І вже знаю, чого я не мав
і любови й приязні від неньки,
і чого мені місяць сіяв
на батіг, коли був я маленький;
нині знаю, чого з городів

мене гонять, мов пса, за пороги
і чого з бунтівництвом рабів
дикі очі я нурю під ноги;
нині знаю: мужицький мій рід
будить настрій в знайомого п'яний
тію люттю, що в мене з орбіт,
вибухає, мов з кілець вулкани,
що нагадує все, як степи
вітром виють від гір до Губкому
і ту шкуру у простір сліпий
хилитають, мов здерту бикову!